

Justitsministeriet

Dato: 19. september 2006
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2006-760-0066
Dok.: JSS40092

Undersøgelseskommissionen i Dan Lyngesagen afgiver beretning

Undersøgelseskommissionen i den såkaldte Dan Lyngesag har i dag afgivet beretning til justitsminister Lene Espersen.

Kommissionen har haft til opgave at undersøge og redegøre for det samlede begivenhedsforløb, som knytter sig til politiets samarbejde i 1990'erne med Dan Lynges såvel i forbindelse med efterforskning og bekæmpelse af rockerkriminalitet som i andre sammenhænge.

Undersøgelsen har skullet omfatte dels politiet – herunder Politiets Efterretningstjeneste – dels andre relevante myndigheder, herunder den overordnede anklagemyndighed og Justitsministeriet.

I den forbindelse har kommissionen bl.a. haft til opgave at undersøge, om Justitsministeriet i en besvarelse af 12. juni 2002 af et spørgsmål fra daværende MF Søren Søndergaard (EL) skulle have afgivet urigtige oplysninger om kontakter mellem Dan Lynges og Politiets Efterretningstjeneste.

En udførlig sammenfatning af kommissionens bevismæssige og retlige vurderinger findes i beretningens kapitel IV (bind 3, side 1253-1290).

Justitsminister Lene Espersen udtaler:

”Der har været mange historier fremme om Dan Lyngesagen, og derfor har der været et behov for at gennemføre en uvildig kommissionsundersøgelse. Undersøgelseskommissionen har nu afsluttet sit arbejde og afgivet beretning med en gennemgang af sagens faser og problemstillinger.

Det fremgår af beretningen, at kommissionen på en lang række punkter ikke finder belæg for de påstande, der har været fremme om Dan Lynges samarbejde med politiet. Samtidig peger kommissionen på nogle konkrete, kritisable forhold vedrørende politiets styring og håndtering af

samarbejdet med Dan Lyng. De må selvsagt ikke gentage sig. Derfor er jeg tilfreds med, at Rigsadvokaten – efter et grundigt forarbejde – i marts 2005 har fastsat detaljerede retningslinier for politiets og anklagemyndighedens kontakt med meddelere. Reglerne fastslår bl.a., at politikredsens ledelse har det overordnede ansvar for samarbejdet med meddeleren. Ledelsen skal således godkende, at en person anvendes som meddeler, og løbende holde sig orienteret om samarbejdet med meddeleren og de oplysninger, som den pågældende giver til politiet.

Med hensyn til min besvarelse af spørgsmålet fra Søren Søndergaard tilbage i juni 2002 må jeg tage kommissionens beretning til efterretning, og jeg konstaterer i den forbindelse, at kommissionens flertal bl.a. ikke har ment at kunne tage stilling til den nærmere formulering af besvarelsen – herunder til, om det tilstrækkeligt klart kom frem, at besvarelsen alene vedrørte eventuelle direkte kontakter mellem efterretningstjenesten og Dan Lyng på rockerområdet.

Jeg kan i øvrigt i det hele henholde mig til det, som jeg og min departementschef har anført over for kommissionen. Det pågældende svar byggede således alene på et ønske fra Justitsministeriet om at vise størst mulig åbenhed om efterretningstjenestens virksomhed. Det er fortsat min opfattelse, at vi, som situationen forelå, naturligt kunne gå ud fra, at det var forholdene på rockerområdet, som spørgsmålet sigtede til, og at denne afgrænsning klart kom til udtryk i besvarelsen.

Jeg kan altså fortsat stå inde for den besvarelse, der blev afgivet.

Når dette er sagt, vil jeg imidlertid gerne understrege, at den omstændighed, at besvarelsen har kunnet give anledning til så omfattende diskussion, som tilfældet er, naturligvis i sig selv gør indtryk på mig. Selvom det som nævnt er min bestemte opfattelse, at der blev afgivet et dækkende og korrekt svar, må jeg således konstatere, at det hos nogle kan have givet anledning til misforståelse. Det er naturligvis helt afgørende, at svar til Folketinget er formuleret, så de ikke kan misforstås, og derfor vil hele dette sagsforløb bestemt indgå i vores overvejelser, når vi fremover besvarer spørgsmål om PETs virksomhed.

Det følger af reglerne i Folketingets Forretningsorden, at Folketinget nu skal tage stilling til kommissionens beretning, og jeg står naturligvis til fuld rådighed for Folketinget i denne forbindelse.”

Justitsministeriet har nu sendt kommissionens beretning til Folketingets Udvalg for Forretningsordenen og Folketingets Retsudvalg.

Kommissionens beretning kan afhentes i Justitsministeriets reception. Beretningen er endvidere tilgængelig på Justitsministeriets hjemmeside på www.jm.dk.

Yderligere oplysninger hos kommunikationskonsulent Morten Langager, Justitsministeriet (telefon 72 66 84 08 eller 20 27 87 71).

Til baggrund:

Undersøgelseskommissionen i Dan Lyngesagen blev nedsat den 15. september 2003 i henhold til lov om undersøgelseskommissioner. Kommissionen har bestået af landsdommer Lis Sejr som formand samt advokat Claus Søgaard-Christensen og professor, dr.jur. Eva Smith som medlemmer.

Kommissionen har arbejdet på grundlag af følgende kommissorium:

”Justitsministeren nedsætter herved i medfør af § 1, stk. 1, i lov om undersøgelseskommissioner en kommission til undersøgelse af Dan Lyngesagen.

Undersøgelseskommissionen har efter § 4, stk. 2, i lov om undersøgelseskommissioner til opgave at undersøge og redegøre for det samlede begivenhedsforløb, som knytter sig til politiets samarbejde med Dan Lynges såvel i forbindelse med efterforskning og bekæmpelse af rockerkriminalitet som i andre sammenhænge.

Undersøgelsen skal omfatte dels politiet – herunder Politiets Efterretningstjeneste – dels andre relevante myndigheder, herunder den overordnede anklagemyndighed og Justitsministeriet.

Kommissionens undersøgelse og redegørelse skal bl.a. omfatte de påstande om kritisable forhold i sagen, som er fremkommet i medierne og den offentlige debat, herunder påstande om:

at politiets samarbejde med Dan Lynges skulle have været af en sådan karakter, at der har været tale om agentvirksomhed i strid med retsplejelovens regler,

at politiet ikke skulle have taget de fornødne skridt i anledning af informationer fra Dan Lynges om bl.a. forestående attentater i rocker-miljøet,

at politiet uberettiget skulle have udbetalt pengebeløb (”dusør”) til Dan Lynges,

at anklagemyndigheden uberettiget skulle have undladt at retsforfølge Dan Lynges i anledning af strafbare forhold, og

at Justitsministeriet i besvarelsen af et spørgsmål fra Folketinget skulle have afgivet urigtige oplysninger om kontakter mellem Dan Lyng og politiet.

På baggrund af den beskrevne undersøgelse og redegørelse skal undersøgelseskommissionen efter § 4, stk. 4, i lov om undersøgelseskommissioner foretage retlige vurderinger til belysning af, om der foreligger grundlag for, at det offentlige søger nogen draget til ansvar.”

En kort sammenfatning af undersøgelsens resultater er vedlagt som bilag.

Det følger af bestemmelsen i § 56 i Folketingets Forretningsorden, at kommissionens beretning nu skal behandles af Folketingets Udvalg for Forretningsordenen.

Bilag

Kommissionen til undersøgelse af Dan Lyngesagen

Kommissionen indledte i efteråret 2003 sin undersøgelse med at rekvirere materiale fra en række personer og myndigheder, som måtte antages at sidde inde med oplysninger af relevans for undersøgelsen. På baggrund af en gennemgang af det indhentede undersøgelsesmateriale påbegyndte kommissionen sine afhøringer i april 2004. I perioden frem til den 5. juli 2005 blev i alt 44 personer afhørt. Kommissionen har yderligere indhentet en række skriftlige redegørelser.

Et væsentligt element i grundlaget for kommissionens bedømmelse har været det fyldige materiale (båndoptagelser, politirapporter m.v.), som politiets kontaktperson til Dan Lyngesagen havde opbevaret. Dette materiale – suppleret med materiale fra myndigheder samt oplysninger fremkommet under afhøringer – har dannet grundlag for en faktisk beskrivelse af det samlede begivenhedsforløb, som efter kommissionens vurdering må anses for dækkende.

Om det faktiske begivenhedsforløb

Kommissionen har af materialet udledt, at kontakten mellem Dan Lyngesagen og dansk politi blev formidlet af svensk politi ved en kontakt til Rigspolitiets Narkoinformation. Samarbejdet må mest sandsynligt anses for påbegyndt i oktober 1991. Som kontaktperson blev udpeget Tonni Christensen, der dengang var udstationeret fra Rejseafdelingen til den særlige rockerefterforskningsgruppe, der var placeret i Frederikssund politikreds.

Kontakten bestod i den første fase primært i en række møder mellem Dan Lyngesagen og Tonni Christensen. Samtalerne under disse møder blev optaget på bånd, der efterfølgende blev udskrevet. Efterhånden blev de personlige møder suppleret med telefoniske oplysninger fra Dan Lyngesagen, og mønstret var, at Tonni Christensen nedskrev disse i politirapporter og sørgede for, at oplysningerne blev videreformidlet til andre myndigheder, særligt Rigspolitiets Narkoinformation, PET og andre politikredse, når han fandt det relevant.

Tonni Christensen fik i slutningen af juni 1995 pålæg om at bringe samarbejdet til ophør, således at han herefter alene måtte modtage oplysninger fra Dan Lyngesagen, når denne selv henvendte sig. Rapporter fra Tonni Christensen viser, at der fortsat var henvendelser i 1995 og 1996, men herefter synes kontakten at være ebbet ud. Frem til Dan Lyngesagens henvendelse til pressen i 2002 foreligger alene rapporter om enkelte henvendelser fra Dan Lyngesagen, som fortrinsvis har omhandlet hans egne forhold, herunder udsagn om chikane fra politiets side og frygt for, at hans rolle som meddeler var blevet afsløret.

For en nærmere beskrivelse af det faktiske begivenhedsforløb i tilknytning til politiets samarbejde med Dan Lyngesagen henvises til beretningens kapitel II.

Om kommissionens vurderinger af påstande om kritisable forhold

Ifølge kommissoriet for undersøgelsen har denne skullet omfatte de påstande om kritisable forhold i sagen, der var fremkommet i medierne og den offentlige debat. Kommissionen har i den

forbindelse også haft til opgave at vurdere, om der var grundlag for at søge nogen draget til ansvar for eventuelle fejl og forsømmelser.

Kommissionens konklusioner vedrørende denne del af beretningen er i hovedtræk gengivet nedenfor. Der er alene tale om en kortfattet gengivelse af nogle af hovedpunkterne. For en uddybende sammenfatning henvises til beretningens kapitel IV. For en fuldstændig beskrivelse henvises til kapitel III.

Om attentatplaner:

Undersøgelsen har bekræftet, at Dan Lynges har afgivet oplysninger om planer om attentater på højtstående personer inden for justitsvæsenet, og at Justitsministeriet i efteråret 1992 blev orienteret om, at der inden for Hells Angels havde været sådanne planer. Orienteringen skete som led i drøftelser om at lade PET indgå i rockerovervågningen. Disse drøftelser var udløst af trusler mod ansatte i Vridsløselille Statsfængsel. Der er ikke grundlag for at antage, at Justitsministeriet eller daværende justitsminister Hans Engell blev orienteret om, hvorfra oplysningerne stammede eller i øvrigt blev orienteret om politiets samarbejde med Dan Lynges. Planerne blev ikke anset for at være af aktuel karakter, og Dan Lynges oplysninger om planerne var ifølge båndoptagelserne af så løs og upræcis karakter om både de nærmere omstændigheder og hans egen og andres mulige rolle, at de ikke kunne danne grundlag for sigtelser mod Dan Lynges eller andre personer for forsøg på manddrab. Der har derfor ikke været tale om en ukorrekt håndtering af oplysningerne om attentatplaner.

Om ”Høvding-drabet”:

Undersøgelsen har bekræftet, at Dan Lynges har afgivet oplysninger til politiet om, at han var til stede i forbindelse med ”Høvding-drabet” i december 1985, og at de dømte drabsmænd forinden drabet var blevet truet med en pistol. Kommissionen udtaler, at det ikke kan udelukkes, men heller ikke fastslås, om Dan Lynges var til stede i forbindelse med drabet. Kommissionen konstaterer, at Dan Lynges har afgivet skiftende forklaringer om et så væsentligt punkt som identiteten på den person, der ifølge Dan Lynges udsagn skulle have truet med en pistol, og som blev såret under episoden. Efter det fremkomne lægger kommissionen til grund, at Dan Lynges oplysninger, der måtte anses for nye oplysninger i en allerede efterforsket og pådømt sag, hverken blev forelagt for Københavns Politi eller Statsadvokaten for København, Frederiksberg og Tårnby. Kommissionen udtaler, at det må anses for en forsømmelse, at oplysningerne ikke blev forelagt for disse myndigheder med henblik på en stillingtagen til, om de kunne give anledning til en fornyet efterforskning, herunder såvel i forhold til de allerede dømte personer som i forhold til Dan Lynges mulige rolle ved drabsepisoden.

Overleveringen af 300-350 sider båndafskrifter til daværende statsadvokat Erik Merlung i foråret 1992 anses mest sandsynligt for at være sket som baggrundsinformation for et udvalgsarbejde. Kommissionen har derfor ikke fundet grundlag for at kritisere, at Erik Merlung ikke opfattede overleveringen som en anmodning om at tage stilling til, om oplysningerne kunne danne grundlag for spørgsmål om retsforfølgning. Kommissionen peger i den forbindelse på en række omstændigheder, som taler imod, at der var anledning til at opfatte overleveringen som en anmodning om en sådan stillingtagen.

Om drabsforsøget på ”Sorte”:

Kommissionen har ikke fundet belæg for Dan Lynges påstand om, at han forinden drabsforsøget den 3. maj 1992 på Søren Mac Jensen, kaldet ”Sorte”, havde advaret politiet om, at denne var i konkret fare. Kommissionen finder, at politiet har håndteret Dan Lynges oplysninger om identiteten på mulige gerningsmænd og om mulige hævnplaner korrekt.

Om udbetaling af dusør:

Det er gennem undersøgelsen blevet bekræftet, at Dan Lynges i 1992 fik udbetalt en dusør på 10.000 kr. Kommissionen har ikke fundet belæg for Dan Lynges påstand om, at det ved udbetalingen af pengene var forudsat, at de skulle anvendes til køb af narkotiske stoffer og våben. Udbetalingen anses for at have haft til formål at yde delvis dækning af rejseudgifter m.v. i tilknytning til Dan Lynges funktion som meddeler. Kommissionen finder, at udbetalingen var i overensstemmelse med dagældende regler og praksis for udbetaling af vederlag til meddelere.

Om beslaglæggelse af våben hos Dan Lynges fætter (Roskildesagen):

Undersøgelsen har bekræftet, at Dan Lynges gav oplysninger om, at han havde i sinde at placere nogle våben hos sin fætter med henblik på at skaffe politiet rådighed over våbnene. Oplysningerne herom blev af Tonni Christensen videregivet til PET, og herefter blev våbnene beslaglagt ved en ransagning hos fætteren. Beslutningen om at skride til en beslaglæggelse anses for en korrekt beslutning, og politiets handlemåde udsatte ikke Dan Lynges for en unødigt risiko. Den efterfølgende retsforfølgning af Dan Lynges for våbenbesiddelse var nødvendig for at undgå at eksponere ham som meddeler, men betød, at man foretog retsforfølgning for et forhold, der ikke i sig selv var strafbart.

Kommissionen udtaler, at det er kritisabelt, at politiet ikke i tide sagde fra over for Dan Lynges planer om placering af våben hos et familiemedlem. Ved ikke at reagere over for en sådan fremgangsmåde bragte politiet sig i en situation, der resulterede i, at man var nødt til at bruge retssystemet på en principielt forkert måde.

Om forholdet til agentreglerne udtaler kommissionen, at Dan Lynges virksomhed i forbindelse med våbnenes placering hos fætteren ikke kan anses for agentvirksomhed.

Om advarsler om raketangreb:

Kommissionen har ikke fundet belæg for Dan Lynges påstande om, at han i fire tilfælde er fremkommet med konkrete advarsler om forestående raketangreb på Hells Angels' klubhuse. Kommissionen kan alene lægge til grund, at Dan Lynges er fremkommet med enkelte generelt holdte oplysninger om planer om angreb på forskellige klubhuse uden nærmere angivelse af tidspunkter og udførelsesmåde. Kommissionen har således ikke fundet belæg for Dan Lynges påstand om, at politiet gennem hans oplysninger kunne have forhindret udførte angreb. Kommissionen har derfor ikke bemærkninger til politiets håndtering af Dan Lynges oplysninger om raketangreb.

Kommissionen har ved vurderingen af de fremkomne påstande særlig lagt vægt på, at Dan Lynges forklaringer om afholdte møder med Tonni Christensen om raketangreb ikke har kunnet bekræftes gennem undersøgelsesmateriale og i øvrigt modsiges af en række andre oplysninger,

herunder også andre vidneforklaringer. Kommissionen har endvidere lagt vægt på, at Dan Lyngge har afgivet skiftende forklaringer om forskellige forhold.

Om Dan Lynges oplysninger om kriminelle forhold:

Dan Lyngge er på båndoptagelserne og til rapporter fremkommet med en række oplysninger om egen og andres deltagelse i kriminalitet (ud over oplysningerne refereret ovenfor om attentatplaner og ”Høvding-drabet”). Kommissionen har gennemgået og vurderet de væsentligste af disse oplysninger. Kommissionen udtaler, at mange af disse oplysninger har en så upræcis karakter, at det er tvivlsomt, om de i sig selv kunne danne grundlag for retsforfølgning. Uanset dette finder kommissionen imidlertid, at der burde have været taget stilling til, hvorledes man skulle forholde sig til især Dan Lynges oplysninger om sin tidligere deltagelse i narkokriminalitet. Der var i en række tilfælde tale om oplysninger om forhold, som ikke var strafferetligt forældede.

Kommissionen kan ikke lægge til grund, at Dan Lyngge har oplyst politiet om deltagelse i drabsforsøg. Derimod har han oplyst om deltagelse i voldsudøvelse og visse andre forbrydelser. Disse forhold var dog strafferetligt forældede.

Om oplysninger om deltagelse i aktuel kriminalitet lægges det til grund, at Dan Lyngge selv har taget initiativ til den angivne kriminalitet og ikke er blevet opfordret eller tilskyndet hertil af politiet. Der har i enkelte situationer været tilløb til udøvelse af kriminalitet, hvor politiets passivitet over for oplysningerne om Dan Lynges mulige involvering kunne have indebåret en overtrædelse af de dagældende regler om forbud mod anvendelse af civile agenter. Dan Lynges planer om våbenindkøb m.v. blev imidlertid ikke realiserede. Kommissionen udtaler, at forløbet viser, at det langvarige samarbejde mellem Dan Lyngge og Tonni Christensen havde udviklet sig på en uheldig måde, hvor der ikke i tilstrækkelig grad blev sagt fra over for Dan Lynges initiativer.

Vedrørende omtale af andre personers kriminalitet udtaler kommissionen, at politiets håndtering heraf ikke giver anledning til bemærkninger. Dette gælder også en oplysning om, at en indsat i et fængsel skulle have formidlet salg af nogle dysekanoner.

Om ”Vejlemanden”:

Under efterforskning af en større narkosag i 1995 mod den såkaldte ”Vejlemand” konstaterede politiet, at ”Vejlemanden” leverede nogle våben til tre Hells Angels-medlemmer. Politiet sørgede for at beslaglægge disse våben under transporten til København, og de tre medlemmer blev retsforfulgt for våbenbesiddelse. For ikke at røbe aflytningerne i narkosagen undlod politiet på dette tidspunkt at forfølge våbenforholdet over for ”Vejlemanden”. Kommissionen har ikke bemærkninger til politiets handlemåde i denne relation.

Under retsforfølgningen af narkosagen knap et år senere blev våbenforholdet ikke medtaget i tiltalen mod ”Vejlemanden”. Kommissionen udtaler, at dette må anses for en fejl. Efter omstændighederne må fejlen dog anses for en undskyldelig forglemmelse, og kommissionens anser det i øvrigt for tvivlsomt om en medtagelse af våbenforholdet ville have ført til en forhøjelse af den samlede straf, der blev udmålt til fængsel i 4 år og 6 måneder.

Sammenfattende om politiets håndtering af samarbejdet med Dan Lyngge:

Kommissionen udtaler kritik af en række forhold vedrørende politiets håndtering af samarbejdet med Dan Lyng, herunder

- at oplysninger om ”Høvding-drabet” ikke blev videregivet til rette myndighed,
- at oplysninger om Dan Lynges involvering i begået narkokriminalitet ikke blev nøjere overvejet og eventuelt forelagt for anklagemyndigheden,
- at politiet ikke i tilstrækkelig grad sagde fra over for Dan Lynges initiativer, som bragte politiet i uacceptable situationer, hvor politiet var afskåret fra at gribe ind over for kriminelle handlinger, og
- at der blev udleveret fortrolige oplysninger til Dan Lyng, som gik ud over, hvad formålet tilsagde.

Kommissionen udtaler, at det problematiske i forløbet af samarbejdet i første række har været, at der ikke i tilstrækkelig grad har været en styring af og kontrol med samarbejdet. Den manglende styring har efter kommissionens opfattelse sammenhæng med, at der har bestået en betydelig uklarhed med hensyn til ”kommandoveje” for håndteringen af samarbejdet. Undersøgelsen har således vist, at tilrettelæggelsen af samarbejdet indebærer en ”de facto” fravigelse af den normale organisatoriske kompetencefordeling, idet opfattelsen hos de involverede politifolk tilsyneladende var, at Tonni Christensen refererede til Rejseafdelingen vedrørende kontakten til Dan Lyng og ikke til den stedlige politimester.

Tonni Christensen sørgede som kontaktperson for at modtage og videreformidle oplysninger fra Dan Lyng. Han vurderede på egen hånd, hvortil videreformidlingen skulle ske, og formidlingen skete til myndigheder, der ikke samtidig havde ansvar for eller indsigt i forløbet af samarbejdet (Narkoinformationen, PET og forskellige politikredse). Den u hensigtsmæssige tilrettelæggelse betød, at der opstod et styringsmæssigt ”tomrum”, hvor ingen – ud over Tonni Christensen – havde en samlet indsigt i forløbet.

Som ordningen var etableret, burde Rejseafdelingens ledelse have sørget for, at det var blevet klargjort for Tonni Christensen, hvorledes han skulle forholde sig, herunder hvem han skulle referere oplysningerne til, ligesom der burde have været etableret en ordning, hvorefter andre end kontaktpersonen havde fuld indsigt i kontaktens forløb, særligt under hensyn til det langvarige forløb af kontakten.

Efter omstændighederne finder kommissionen dog ikke, at der er grundlag for at søge enkeltpersoner draget til ansvar for det ledelsesmæssige svigt.

Om Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål fra Folketinget:

Kommissionen har som en del af undersøgelsen skullet redegøre for, om Justitsministeriet i besvarelsen af spørgsmål fra Folketinget har afgivet urigtige oplysninger om kontakter mellem Dan Lyng og politiet.

Undersøgelsen har vist, at der havde været en direkte kontakt mellem Dan Lyng og en medarbejder hos PET inden for det såkaldte non-proliferations område (ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben), men ikke inden for andre områder. Dette forhold var Justitsministeriets embedsmænd og justitsministeren bekendt med forud for besvarelsen af spørgsmål S 2267 i Folketinget.

Kommissionen har taget stilling til de faktiske omstændigheder ved besvarelsen af spørgsmålet og har konstateret, at Justitsministeriet besluttede at besvare spørgsmålet specifikt, for så vidt angår PETs deltagelse i området for rockerbekæmpelse, selvom spørgsmålet efter sin ordlyd ikke var begrænset til dette område.

Kommissionen konstaterer, at et svar gående ud på, at der ikke havde været direkte kontakt inden for området for rockerbekæmpelse isoleret set ikke indeholder objektivt urigtige oplysninger.

Som følge af begrænsningerne i lov om undersøgelseskommissioner har flertallet af kommissionens medlemmer afstået fra at tage stilling til, om svaret efter sin formulering tilstrækkeligt tydeligt præciserer præmisserne for svaret, idet en sådan stillingtagen vil indebære stillingtagen til spørgsmål om ministeransvar, hvad enten der er grundlag for at overveje et ansvar, eller der ikke er et sådant grundlag.

Et medlem af kommissionen er ikke enig i denne afgrænsning og udtaler, at svaret ikke burde have været udformet som sket, men da svaret ikke indeholder urigtige oplysninger, er der ingen anledning til, at et tjenstligt eller retligt ansvar søges gennemført.